

Jagd: Som det mindfte Mindretal i Udvalget, og det mindfte, der kan exiftere, da jeg er alene, maa jeg dog moitivere min eiendommelige Stilling til den foreliggende Sag. Jeg kan ikke erkjende, at der hverken i Sagens Realitet eller i de fra Udvalget fremkomne Bemærkninger eller i, hvad vi nys hørte fra den ærede Ordfører for det andet Mindretal i Udvalget (N. P. Jensen), ligger nogenfomhelst Grund til at gjøre Forandring i Lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg maa her gjøre et lille Sidespring fra, hvad jeg ellers havde at sige, med Hensyn til hvad det nævnte ærede Medlem yttrede om den høitærede Indenrigsminister. Det vil være i det høie Things Grundring, at der, da en Lov om Lønninger ved Telegrafvæfenet forrige Gang forelaa i Thinget, fra Regjeringens Side var stillet Forslag om en Udvidelse af de pensionsberettigede Telegrafembedsmænds Antal. Jeg tillod mig dengang at kæmpe for deres Pensionsret, saaledes at jeg nær havde tabt Veiret, men det var faalangt fra, at Forslaget fandt nogenfomhelst Tilflutning her i Salen, at det tværtimod falbt faa decideret igjennem, at der ikke kunde være Tale om, at der fra Regjeringens Side kunde næres nogenfomhelst Haab om at faae Thingets Tilflutning til et saadant Forslag. Naar vi nu høre, at der faa ivrigt her i Salen — ogsaa i denne Session — rettes stærke Bebreidelser imod Regjeringen, fordi den interfomhelst Hensyn tager til, hvad det høie Thing har besluttet, men stiller sig paa sit gamle Standpunkt uden nogenfinde at ville tage Hensyn til, hvad Thinget gjennem Afstemninger atter og atter har tilkjendegivet som sin ufravigelige Mening, og naar Regjeringen da engang ved en nødvendig Reform tror at maatte vige af fra sin egen Overbevisning for at bringe Sagen frem i en Skikkelse, hvori den kan vente Thingets Tilflutning, er det virkelig overraskende, og jeg maa tilftaa, at det forekommer mig at være i allerhøieste Grad inkonsekvent, naar man vil bebreide Regjeringen, at den har gjort det. Jeg kan for mit Vedkommende ikke finde nogenfomhelst Grund til ikke at optage Landsthingets Forslag. Især efter at den høitærede Indenrigsminister har udtalt sin fulde Anerkjendelse af dette Forslags Nødvendighed og Berettigelse efter hans Opsfattelse af Sagen, formener jeg, at den Grund, som den ærede sidste Taler nævnte imod, at fastholde Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landsthinget, er falden til Jorden. Den anden Grund, som er bleven nævnt, nemlig at Mindretallet ikke vilde tilraade et Skridt, som kunde bevirke, at Loven ikke kom ud, kan jeg aldeles ikke forstaa; thi dersom vi vedtage Loven uforandret, som den er kommen fra Landsthinget, er dens Udkommen sikker. Vi have da alle 3 Statsmagters Indvilligelse i Loven, men ved at foretage de foreslaaede Forandringer gjør man dette mindre sikker, da den faa under alle Omstændigheder skal tilbage til

Landsthinget, og det afhænger da af dette, om det vil gaa ind paa de foretagne Forandringer. Saaledes formener jeg altsaa, at Alt, hvad det ærede Mindretal gjennem sin Ordfører, som nys talte, har yttret om den fulde Berettigelse for de paagjældende Embedsmænd til at vente, at Nøgden og Regjeringen vil yde dem den Pensionsberettigelse, som her er Tale om, kan jeg tage til Indtægt for Landsthingets Forslag, som jeg har stillet mig som Forsvarer af. Hvad der fra det ærede Flertals Side er fremkommet imod dette Forslag, har, saavidt jeg formaar at dømme, i ingen Henseende svækket dette. Flertallet fremstiller en Række af Betragtninger, hvorigjennem det med stor Skarphed fremhæver, at medens de saakaldte latinsk dannede Embedsmænd have været forholdsvis gunstig stillede, have derimod de andre Embedsmænd eller Bestillingsmænd været forholdsvis særlig ugunstig stillede. Udvalget bruger selv det Udtryk, at de have været meget knapt lønede — om der end i de senere Aar er sket nogen Fremgang til det Bævre — og hvad specielt angaar den Embedsklasse, som Lovforslaget omhandler, da har Flertallet udtalt: „at disse Funktionærer have været forholdsvis lavt lønede, er sikker“. Men nu er det jo netop disse Embedsmænd, hvis Forurettelse og Tilfidsættelse i Sammenligning med den høiere Embedsklasse Udvalgets Flertal med faa stor Indignation udtaler sig imod, som Udvalgets Flertal vil negte Pensionsret. Det forekommer mig derfor, at den Indignation, som i faa rigt Maal kommer frem i denne Betænkning, kan i den foreliggende Sag kun rettes imod Flertallet selv; thi Regjeringen, Landsthinget og de høiere Embedsmænd, der have med denne Sag at bestille, have Alle søgt at skaffe disse Bestillingsmænd gunstigere Betingelser, men Alt, hvad de i den Retning have kunnet udrette, er strandet paa den Modstand, de have mødt hos det ærede Flertal. Naar det ærede Flertal taler om, at det ikke i det Hele anser Pensionsvæfenet for ønskeligt, er dette kun en Gjentagelse af den gamle velbekjendte Paastand, der, naar den sammenholdes med Flertallets Optraeden ved saamange andre Leiligheder, er et Bevis paa og en Stadfæstelse af, hvilken forskjellig Maalestof for Ret og Billighed Flertallet anvender, efterfom der er Tale om Mænd, for hvilke det nærer Sympathi, eller om Mænd, overfor hvem det ikke nærer en saadan Tjælfelse. Vi have hørt hævdet her i Salen med varm Tilflutning fra det ærede Flertal, at enhverfomhelst Borger, Bønde eller Arbeidsmand, ja endog enhverfomhelst Bagaabond, der kom i Nød, skulde, uden nogenfomhelst Hensyn til, om han ved sin egen Forseelse, sin egen Udfæelse eller sin egen Eigeulydighed for at søge for sin Fremtid er kommen i Nød, have Ret til at fordrø Forsjærgelse af Staten. Der var ikke Tale om en Barmhertigheds handling, der var Tale om en Ret, og en Ret, som aldeles ikke var gjort